

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobkyně: **V. H., IČO X**
sídlem X
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Varmužou
sídlem Kozinova 2, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Blanická 19, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2020 č. j. 19176/2020-580000-12

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl ředitel žalovaného podle § 121 odst. 3 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o hazardních hrách“) o námitkách žalobkyně podaných proti uloženým opatřením o zadržení věcí specifikovaných v úředních záznamech ze dne 29. 1. 2020, č. j. 11207-3/2020-580000-61, a ze dne 3. 2. 2020, č. j. 11207-12/2020-580000-61, tak, že je zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

2. Z obsahu správního spisu plyne, že ve dnech 29. 1. 2020 a 3. 2. 2020 provedla kontrolní skupina žalovaného dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) v provozovně žalobkyně „Bar Herna M+M“, na adrese 28. Ř. 22/10, L. n. B., kontroly dodržování zákona o hazardních hrách, při nichž po provedených kontrolních nákupech pojala kontrolní skupina důvodné podezření, že žalobkyně prostřednictvím šesti technických hracích zařízení (dále jen „THZ“) typu „Pegasus“ provozuje technickou hru ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o hazardních hrách, jež naplňuje znaky hazardní hry podle § 3 odst. 1 a 2 písm. e) téhož zákona, aniž disponuje potřebným povolením, a dále, že hotovost nacházející se v THZ je získána přestupkem dle § 123 odst. 1 zákona o hazardních hrách. O uvedených zjištěních a o zadržení předmětných THZ včetně hotovosti v nich se nacházející byly v den provedení kontroly sepsány úřední záznamy, které byly dozorované osobě doručeny.
3. Námitky žalobkyně proti uloženému opatření o zadržení věci ředitel žalovaného zamítl. V rozhodnutí zopakoval skutečnosti zjištěné na místě kontroly a připomněl, že pro zadržení věci je dostačující, existuje-li důvodný předpoklad, že hra provozovaná na THZ je podřaditelná pod definici hazardní hry, a současně nebylo předloženo povolení k provozování hazardní hry.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí. Rozhodnutí označila za vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. Předně zdůraznila, že je toliko pronajímatelem prostor, zatímco provozovatelem zadržených THZ je společnost D. T. s. r. o., což bylo zřetelně dáno najevo již označením na dveřích provozovny, oznámením přímo u předmětných THZ a žalovanému to bylo již dříve sděleno v námitkách v jiných řízeních. Přesto žalovaný jednal jako s provozovatelem s žalobkyní. Žalobkyně nezajišťuje aktivně podmínky pro provozování soutěží Pegasus, obsluhu soutěží zajišťuje D. T. s. r. o. osobami na dohody o provedení práce, a tudíž měla být žalobkyně toliko osobou povinnou a nikoli kontrolovanou. Společnost D. T. s. r. o. však žalovaný odmítl za dozorovanou osobu označit a odepřel jí právo podat si námitky proti zadržení THZ.
5. Dále dle žalobkyně zcela absentuje důvodné podezření, že se v případě soutěže Pegasus jedná nebo může jednat o hazardní hru. Informace, které žalovaný o soutěžích Pegasus již dlouhodobě má, důvodnost podezření vyvracejí, resp. zeslabují natolik, že se žalovaný již na důvodné podezření již nemůže odvolávat. Soutěž Pegasus je soutěž koncepčně odlišná od těch, které celní úřady zařazují pod tzv. kvízomaty. Ve hře chybí náhoda či neznámá skutečnost, která by rozhodovala zcela nebo zčásti o výhře či prohře. Tvzení, že je hra založena na kombinaci náhodného, vědomostního a dovednostního principu je nesmyslné. Ačkoli žalovaný disponuje podrobnými informacemi již dlouhou dobu, neučinil prakticky žádné kroky k tomu, aby si ověřil a zjistil, jaké jsou principy hry, jaká je interakce hry se soutěžícími, co ví soutěžící předem, jaké jsou mu poskytnuty informace před hrou i v jejím průběhu atd. Důvodnost podezření musí být pečlivě doložena konkrétními skutečnostmi, což v posuzované věci není.
6. Žalovaný se dle žalobkyně dostatečně nevypořádal se skutkovými námitkami žalobkyně proti absenci důvodného podezření a odkázal na to, že důvodnost podezření bude zjišťována následně ve správním řízení. Žalobkyně však nechápe, jak chce žalovaný další podrobnosti zjišťovat, když byla THZ odpojena od internetu, čímž přestala být funkční.

7. Žalovaný dle žalobkyně také záměrně zmařil průběh kontroly. Pokud kontroloři vyzkoušeli náhled Tetrix, pak v napadeném rozhodnutí záměrně chybí informace, že se náhled s reálným průběhem kola shodoval. Kontrolní nákup neprovedli kontroloři řádně, neboť ignorovali celou řadu skutečností. O tom, jak špatně byla provedena v posuzovaném případě kontrola a co všechno měl žalovaný zjistit a nezjistil, svědčí protokoly o kontrolách jiných celních úřadů. Žalovaný zjevně principy soutěže Pegasus vůbec nepochopil a není schopen je porovnat se zákonem o hazardních hrách. U soutěže Pegasus má soutěžící náhled na celý možný průběh hry v dovednostní části hry Tetrix, jedná se o strategickou hru, kde jsou soutěžícímu známy dopředu všechny okolnosti potřebné k tomu, aby stanovil pro sebe optimální podíl odměn Kredit/Banka, o které chce hrát, nejedná se o „válcovou hazardní hru“, jak se snaží tvrdit žalovaný. V soutěži neexistuje žádný generátor náhody. Dále žalobkyně v žalobě podrobně popsala průběh hry Pegasus a konfrontovala vlastní popis se zjištěními a závěry různých celních úřadů v republice o této hře, jakož i s judikaturními závěry ohledně „kvízomatu“ – Vědomostní soutěž.
8. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že se s námitkami žalobkyně vůči absenci důvodného podezření vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně dle žalovaného klade na institut zadržení přílišné nároky a v podstatě klade rovnítko mezi důvodné podezření a pravděpodobnost hraničící s jistotou, což není namístě, neboť náhodný princip her na zadržených THZ bude předmětem až dokazování v dalším řízení. K otázce důvodného podezření se žalovaný vyjádřil shodně jako v napadeném rozhodnutí, přičemž poukázal na skutečnost, že neznámou okolnost ve smyslu zákona o hazardních hrách shledal Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 136/2018 (byť u jiné hry) v procesu přidělování odměn. Průběh her na zadržených THZ, zachycený při kontrolních nákupech, dle žalovaného nasvědčuje tomu, že se může jednat o další z řady technických her, jejichž hazardní povaha je více či méně sofistikovaně zastřena uspořádáním různých prvků, fází či stupňů hry, popř. tvrzeními v návodech o možnosti předem zjistit řadu skutečností. Komplexní posouzení otázky hazardní povahy hry Pegasus však zcela přesahuje rámec předběžného opatření i žaloby. Soudní přezkum má dle žalovaného bránit toliko zjevným excesům, u nichž důvodné podezření zcela absentuje, viz rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 43 Af 11/2019. V posuzovaném případě se však o žádný exces nejedná, neboť zadržené THZ se na první pohled chovají jako běžné výherní hrací automaty a videozáznamy z kontrolních her demonstrují, že lze na nich i stejným způsobem hrát.
9. K námitkám týkajícím se nepřiznání postavení dozorované/kontrolované osoby společnosti D. T. s. r. o. žalovaný uvedl, že žalobkyně de facto zpochybňuje svou žalobní legitimaci, neboť popírá, že by se zadrženými THZ měla cokoli společného, tj. popírá i to, že by byla předmětným rozhodnutím zkrácena na svých veřejných subjektivních právech. Žalovaný má však za to, že k zásahu do práv žalobkyně došlo, neboť zde existuje důvodné podezření, že se žalobkyně na provozování THZ ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách podílí. Stejně jako v napadeném rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že kontrola dle kontrolního řádu je postupem z moci úřední, do něhož se nelze „přihlásit“. Kontrolovanou osobou může být v zásadě každý, kdo vykonává činnosti, které jsou předmětem kontroly, přičemž v těchto mezích je zcela na celním úřadu, kterou osobu kontrole podrobí. Dle žalovaného je nutné odmítnout názor, že kontrolovanou osobou má být ten, kdo to o sobě tvrdí, neboť by to celý proces kontroly a princip oficiality, který jej ovládá, deformovalo. Společnost D. T. s. r. o. nemá na adrese provozovny žalobkyně žádnou vlastní provozovnu. Kontrola byla zaměřena na dodržování zákazu dle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách, který porušuje každá osoba, která bez povolení provozuje hazardní

hru, čímž se rozumí každé vykonávání i jen dílčích činností ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. „Provozovatelů“ tak může být ve vztahu k jednomu THZ i více současně. Dále žalovaný obsáhle vyjádřil, jaké důvody jej vedly k tomu, že kontrolu (záměrně) neprováděl u společnosti D. T. s. r. o. a jak složité může být v konkrétním případě zjišťování skutečného organizátora her.

C) Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.
11. Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Zákon o hazardních hrách zakazuje provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona [§ 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách].
12. Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je osoba pověřená dozorujícím orgánem povinna zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Podle § 121 odst. 4 věty první zákona o hazardních hrách zadržení věci trvá do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejím propadnutí nebo zabrání, případně do doby, kdy bude prokázáno, že se nejedná o věc, v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona.
13. První okruh žalobních námitek směřuje vůči nesprávnosti vymezení žalobkyně jakožto dozorované, resp. kontrolované osoby. Žalovanému je třeba přisvědčit, že žalobkyně paradoxně podřívá vlastní aktivní procesní legitimaci tím, že tvrdí, že s předmětnými THZ neměla společného nic víc, než že pronajala prostor provozovny, v níž byla THZ umístěna, pročez s ní nemělo být zacházeno jako s dozorovanou osobou.
14. Obdobně vedenou argumentací se soudy rozhodující ve správním soudnictví již opakovaně v řízeních o žalobách týkajících se THZ zabývaly. Krajský soud v Ostravě v rozsudcích sp. zn. 25 Af 26/2019 a 25 A 207/2019, které jsou stejně jako rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podrobně vyložil § 121 zákona o hazardních hrách a odlišil, jaká práva přiznává tento zákon tzv. *dozorované osobě* a jaká tzv. *osobě, která má věc v době zadržení u sebe*. Uvedený soud dovodil, že zatímco dozorovaná osoba může podat námitky proti opatření o zadržení věci, osobě, která má věc v době zadržení pouze u sebe, toto právo nesvědčí. Následně tento soud učinil z obsahu správního spisu zjištění, že THZ provozoval skutečně nájemce, který měl k obsluze vlastní pracovníky na základě dohod o provedení práce, nikoli žalobce, který byl jen majitelem provozovny, a uzavřel, že žalobce skutečně nebyl dozorovanou osobou, a proto měl ředitel příslušného celního úřadu zamítnout jeho námitky, jakožto podané neoprávněnou osobou dle § 14 odst. 2 kontrolního řádu. Současně však Krajský soud v Ostravě konstatoval, že posoudil-li příslušný ředitel celního úřadu námitky takové osoby meritorně, tak sice pochybil, nicméně výrok jeho rozhodnutí je správný, přičemž (nadbytečným) věcným zdůvodněním postupu kontrolorů nemohl být žalobce zkrácen na svých právech. Uzavřel proto, že pochybení veřejné správy, které se veřejných subjektivních práv osob nedotklo (ani z podstaty věci dotknout nemohlo), nemůže být důvodem pro kasační zásah správního soudu ve vztahu k napadenému správnímu rozhodnutí.

15. Obdobnou situaci, avšak na základě odlišně zjištěného skutkového stavu, posoudil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 12. 11. 2019, č. j. 29 A 150/2019-87, v němž dospěl k závěru, že majitel provozovny je dozorovanou osobou, neboť výhry z THZ vyplácela zaměstnankyně majitele provozovny a z nájemní smlouvy vyplynulo, že povinností pronajímatele je zabezpečovat provozuschopnost THZ a že tento má podíl na výnosu ze hry.
16. Z uvedených dvou případů by bylo možné učinit závěr, že postavení osoby, v jejíž provozovně byly zjištěny THZ, bude odvislé od konkrétních zjištění o tom, v jakém rozsahu tato zajišťuje činnosti související s chodem těchto zařízení, či zda finančně participuje na jejich provozu. Krajský soud má však za to, že tomu tak není. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 11. 12. 2020 č. j. 5 as tuje činnosti související s chodem těchto zařízení, či zda finančně participuje na jejich provozu. Krajský soud má však za to, že tomu tak není. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 11. 12. 2020 č. j. 5 As 3/2019-63, jímž zamítl kasační stížnost proti výše zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Brně, uvedl:

[34] Žalovaný vykonává ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem o hazardních hrách; v této souvislosti je mimo jiné oprávněn zadržet věc, pokud nabude důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona, přičemž při zadržení věci a v souvislosti s ním jedná s osobou, která má věc v době zadržení u sebe. Dozorované osobě následně doručí úřední záznam o zadržení věci. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019 – 38 [mj. se stejným stěžovatelem b) a v zásadě v obdobném kontextu], k výkladu zmíněných ustanovení konstatoval, že „z toho je patrné jednak to, že se vždy nemusí jednat o stejnou osobu, a jednak to, že dozorovaná osoba nemusí být přítomna výkonu dozoru ve fázi zadržení, resp. odnětí věci. Obě tyto osoby jsou povinny zadrženou věc dozorujiícímu orgánu vydat, přičemž teprve při odmítnutí vydání vzniká oprávnění věc odejmout. Jen dozorovaná osoba je však povinna hradit náklady skladování zadržené věci a jen dozorovaná osoba má právo podat námitky proti uloženému opatření o zadržení věci.“

[35] V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Zákon o hazardních hrách nestanoví výslovně, koho lze považovat za dozorovanou osobu.“ Odkázal proto na kontrolní řád, který je obecnou úpravou výkonu kontroly (dozoru) orgány moci výkonné, jejíž zvláštní podmínky jsou zakotveny v zákoně o hazardních hrách: „Kontrolní řád pak rozlišuje jednak postavení kontrolované osoby a jednak povinné osoby. Povinnou osobou je podle jeho § 5 odst. 2 písm. a) osoba, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela.“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „ten, kdo provozuje hazardní hru, tj. vlastním jménem vykonává činnost uvedenou v § 5 zákona o hazardních hrách, například i tím, že k tomu využívá věc, kterou je oprávněn držet, ať už na základě vlastnického práva, či práva odvozeného, je dozorovanou (kontrolovanou) osobou.“

[36] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že dozorovanou osobou ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách je osoba provozující hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, podle kterého se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i

činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry. Tato osoba je jakožto dozorovaná osoba oprávněna podat námitky podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách.

[37] V nyní posuzované věci není sporu o tom, že osobou, **kteřá měla herní zařízení v době jeho zadržení u sebe, fyzicky se u něj nacházela, a tedy dle pojmosloví kontrolního řádu byla dozorovanou osobou**, je stěžovatel a), byť tento fakticky pronajímal prostor pro provozování technických zařízení stěžovateli b). Obdobně jako v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 347/2019 – 38, lze proto uzavřít, že jestliže stěžovatel b) tvrdí, že je provozovatelem herních zařízení, svědčí mu právo podat námitky podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách; proti rozhodnutí o nich by pak stěžovatel b) byl oprávněn domáhat se ochrany ve správním soudnictví žalobou proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.“

17. Krajský soud má z uvedených, zejména pak ze zvýrazněných, závěrů za to, že 5. senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že dozorovanou osobou je osoba již na základě samotné skutečnosti, že má věc v době zadržení u sebe, tj. že se u ní fyzicky nachází. Krajský soud s tímto závěrem ztotožňuje. Dozorovanou osobou dle zákona o hazardních hrách, resp. dle pojmosloví kontrolního řádu kontrolovanou osobou, je bezesporu osoba, u níž se celní úřad v mezích své působnosti rozhodl provádět kontrolu a která má v jejím průběhu u sebe věc, na niž je kontrola zaměřena. Takové osobě dle krajského soudu nelze upřít právo podat námitky proti zadržení věci, na rozdíl od osoby, která má (pouze) věc v době zadržení u sebe (v pojmosloví zákona o hazardních hrách, v pojmosloví kontrolního řádu obdobně „povinná osoba“), kterou je např. konkrétní přítomný zaměstnanec na provozovně. Krajský soud souhlasí s žalovaným také v tom, že určit míru zapojení majitele provozovny do provozování hry nemusí být snadné a že tedy ve fázi zadržování THZ plně postačuje důvodná pochybnost o tom, že osoba, v jejichž prostorách se THZ nachází, může být provozovatelem THZ ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. Žalovaný tudíž dle krajského soudu nepochybil, pokud s žalobkyní jako s dozorovanou osobou jednal.
18. Krajský soud souhlasí s žalovaným i v tom, že samotná kontrola není řízením, do něhož by se mohly potenciálně dotčené osoby „hlásit“, nýbrž postupem ovládaným zásadou oficiality. Na druhou stranu má však shodně s Nejvyšším správním soudem za to, že právo podat námitky proti opatření o zadržení věci nelze upřít ani osobě, která o sobě sama prohlašuje, že je (hlavním) provozovatelem zadržených THZ a svá tvrzení dokládá. V posuzovaném případě se však jedná toliko o závěr obiter datum, neboť společnost Development Trade s. r. o., která mohla být případně postupem žalovaného (který vyhodnotil její námitky toliko jako stížnost dle § 175 správního řádu) dotčena na svých právech, se na soud v této věci neobrátila. Veřejných subjektivních práv žalobkyně se postup žalovaného vůči společnosti D. T. s. r. o. bezpochyby dotknout nemohl.
19. Dále krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným, jak tvrdí žalobce v závěru žaloby, v níž uvedl, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, nepřezkoumatelné a absentují v něm důvody pro rozhodnutí, čímž fakticky namítl vadu nepřezkoumatelnosti ve formě nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů
20. Z bohaté a konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozporností (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A

127/2002-28), případně zásadní nesrozumitelností odůvodnění (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). Žádnou z vad pořaditelných pod uvedené vymezení žalobkyně v žalobě nepopsala, tudíž krajský soud označuje námitku nesrozumitelnosti za lichou.

21. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak dle judikatury způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, akcentovaný zejména v novější judikatuře promítající nálezovou judikaturu Ústavního soudu ČR, že správní orgány a ani soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
22. Ani tuto vadu krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal. Je z něj totiž nejen patné, jak žalovaný rozhodl, tak i jaké důvody jej k jeho rozhodnutí vedly, přičemž jej soud neshledal ani vnitřně rozporným. Skutečnost, že žalovaný nereagoval na námitky žalobkyně vůči závěru o existenci důvodného podezření, že hra Pegasus provozovaná na zadržených THZ má hazardní povahu, v rozsahu, který si žalobkyně představovala, resp. který by rozsahem odpovídal podaným námitkám, ještě neznamená, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
23. Žalovaný v závěru str. 3 a na str. 4 napadeného rozhodnutí jasně uvedl, na jakých skutečnostech se v posuzované věci zakládá důvodné podezření, že předmětná THZ jsou věcmi, v souvislosti s jejichž užíváním dochází k porušování zákona o hazardních hrách. Žalovaný předně uvedl, že ke dni provedených kontrol se k předmětné provozovně nevztahovalo žádné povolení herního prostoru opravňujícího kohokoli provozovat na tomto místě THZ. Dále uvedl, že všechna THZ byla zapojena do elektriny, volně přístupná návštěvníkům provozovny, přičemž nabízené hry byly podmíněny vložení hotovosti (sázky) do THZ. Průběh her zachycený při kontrolních hrách dle žalovaného nasvědčuje tomu, že se jedná o další z řady technických her, jejichž hazardní povaha je na první pohled nejasná, avšak není vyloučena. Za podstatné žalovaný označil to, že hra Pegasus obsahuje mj. prvek či fázi, jejíž vzhled a fungování jsou na první pohled (z pohledu hráče) v základním principu shodné jako u klasických válcových her. V reakci na námitky žalovaný uvedl, že pomocí hry Tetrix lze sice nahlédnout na další průběh hry nebo přinejmenším na několik dalších kol (podle výše vkladu), to však hazardní povahu hry nevylučuje, neboť videozáznamy z kontrolních her svědčí o tom, že hru lze hrát nezávisle na hře Tetrix a také není vyjasněno, jak se stanovuje výše a četnost tzv. „Tetrix odměn“.
24. Dále pak žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že komplexní posouzení otázky hazardní povahy hry přesahuje rámec samotného zadržení věci i rozhodnutí o námitkách, jedná se o otázku, jež bude v následném řízení předmětem dokazování, což nemůže být provedeno na místě samém při provádění kontroly.

25. Z uvedeného je dle krajského soudu zřejmé, že žalovaný uvedl, byť stručněji než ředitel Celního úřadu pro Plzeňský kraj, jehož rozhodnutí žalobkyně doložila, jaké důvody jej vedly k závěru o tom, že zadržení předmětných věcí bylo provedeno v souladu se zákonem a že jsou námitky žalobkyně nedůvodné, resp. nejsou relevantní svými podrobnostmi v dané fázi řízení. Své závěry přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí opřel o konkrétní zjištění učiněná v rámci provedených kontrolních her. Ostatně je třeba také poukázat na skutečnost, že ani ředitel Celního úřadu pro Plzeňský kraj námitkám týkajícím se THZ Pegasus nevyhověl. Polemika s jeho závěry je již zcela mimo předmět tohoto řízení, a proto krajský soud neprováděl dokazování uvedeným rozhodnutím.
26. Doložila-li dále žalobkyně řadu protokolů o kontrolách u jiných celních úřadů a žádala jejich provedení k důkazu o tom, jak nedbale provedly kontrolní skupiny kontroly v posuzovaném případě, krajský soud těmto důkazním návrhům nevyhověl, neboť nesměřovaly k prokázání skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Předmětem přezkumu krajského soudu je rozhodnutí žalovaného, jehož zákonnost není odvislá od toho, jak obsáhle popsaly svá kontrolní zjištění jiné celní úřady. Žalobkyně nadto pominula skutečnost, že obsahem spisu jsou rovněž nejen protokoly o kontrolách, nýbrž také audiovizuálně i textově v úředních záznamech zachycené průběhy kontrolních her. Pro úplnost lze rovněž znovu poukázat na skutečnost, že žalobkyně netvrdí, že by kterýkoli z jí uváděných celních úřadů přitakal námitkám vznášeným vůči existenci důvodného podezření o tom, že TZH typu Pegasus jsou hazardní hrou.
27. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem vysloveným v odst. 20 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2020, č. j. 43 Af 11/2019-40, na nějž odkazoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, že zadržení zboží ani rozhodnutí o námitkách nepředjímá meritorní vyřešení otázky, zda je v souvislosti s užíváním zadrženého zboží porušován zákon o hazardních hrách, přičemž soudní přezkum rozhodnutí o námitkách proti zadržení věci má bránit případným excesům spočívajícím v zadržení věci, u níž neexistuje důvodné podezření z porušování zákona o hazardních hrách.
28. K takovému excesu však v posuzovaném případě, jak je výše vysvětleno, nedošlo. Existenci důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, že v souvislosti s užíváním předmětných THZ dochází k porušování tohoto zákona, žalovaná dle krajského soudu v napadeném rozhodnutí srozumitelně zdůvodnila a její závěry považuje soud i přes jejich stručnost za věcně správné. Důvodné podezření založil žalovaný na konkrétních okolnostech, které představují rozumný podklad pro daný závěr. S žalovaným lze přitom zcela souhlasit, že po správních orgánech nelze v této fázi řízení požadovat, aby učinili naprosto jistý závěr. Požadavek jistoty bez rozumných pochybností je nezbytný zejména při meritorním rozhodování (o uložení pokuty a o propadnutí věci), ale z podstaty věci nemůže být reálný při rozhodování o zadržení věci, tj. při aplikaci institutu, který musí představovat rychlý a efektivní nástroj umožňující reagovat na zjištěný protiprávní stav, v jeho rámci tedy nepřipadá v úvahu provádění rozsáhlého a komplexního dokazování včetně podrobného zdůvodnění, v čem dozorový orgán spatřuje naplnění zákonných podmínek pro zadržení věci. Optikou uvedeného dle krajského soudu napadené rozhodnutí ob stojí, neboť popis průběhu her z pohledu hráče, který je v napadeném rozhodnutí obsažen, a který koresponduje s obsahem audiovizuálních záznamů o průběhu kontrolních her, zakládá podezření o tom, že se o hazardní hru jedná, neboť je v ní prvek náhody obsažen nikoli zanedbatelným zpsůebm. Skutečnost, že žalovaný již čelil obdobným obsáhlým námitkám v minulosti, jej dle krajského soudu

nečiní povinným se s nimi v uvedených podrobnostech ani v následných případech vypořádávat.

29. Pro úplnost lze uvést, že otázkou důvodnosti podezření, že na THZ typu Pegasus jsou provozovány hazardní hry, se již soudy rozhodující ve správním soudnictví v posledních dvou letech mnohokrát zabývaly, jak je žalobkyni zjevně známo, jelikož na řadu rozsudků sama odkázala, přičemž zdejšímu soudu není znám žádný případ, kdy by existence tohoto podezření nebyla shledána.
30. Jelikož pro posouzení přítomnosti prvku náhody je rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu hráče a jak se technická zařízení projevují „navenek“, nikoli fungování hardwarového či softwarového vybavení herních zařízení (srov. odst. 22-25 rozsudku NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32, a dále odst. 17 rozsudku NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 10 As 171/2018-55), neprovedl krajský soud ani navržený důkaz znaleckým posudkem.

D) Závěr a náklady řízení

31. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Olomouc 13. dubna 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu